

2017. május 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István

2017. május 1.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Fetykó Judit:
Berti meg azok a dolgok...
Fövényi Sándor: Csóró pesti ballada
Kamarás Klára: Hajnali töprengés
Király Gábor: A másik oldal
Lelkes Miklós: Falvak sorát
M. Laurens: Dafke!
Molnár Jolán: Eső mossa
Nagy Éva: még emlékek
Rada Gyula: Caesarhoz
Soós József: Valaki mondja ki...
Szeicz János: Esedezés
Tiszai P. Imre:
Oly korban élek én e földön

2. oldal

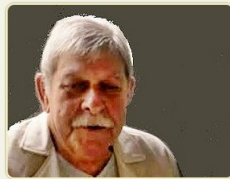
próza, versek

A. Turi Zsuzsa:
A «csejtej rém» *sóhaja
Albert Lőrincz Márton:
Az éter folyóiratában
Asperján György: Talán lehet
Baranyi Ferenc: Költői kérdések
Bodó Csiba Gizella: Vár a Nap
Bokros Márta: Minden hívott
Csepeli Szabó Béla: Forgószél
Debreczeny György: le kell számolni
Demeter Zsolt: a marhahajcsár
G. Ferenczy Hanna: A táj felett
Hajdu György: Tíz év után
Jóna Dávid: konzekvencia
Kolev András: Emlék és álom
Kő-Szabó Imre:
Gombócok és a katonák
Köves József: Papírkoporsó
Lehoczki Károly: Hó, bor, vér
Nagy Antal Róbert: Alvó lány
Nógrádi Gábor: Marci a mókus
Péter Erika: A csigabiga álma
Pethes Mária: Mese
Szegő Judit: Anyám utolsó napjai
T. Ágoston László: Ambrus mester
Thamássy Nagy Géza: Visz a víz
Uhrman Iván: Nyári gondolatok

3. oldal

műhely

Kisszölösi Szánthó Lóránt:
Le Pont Mirabeau
tanulmány

Tiszai P. Imre

Oly korban élek én e földön

Oly korban élek én e földön,
mikor a csecsszopó anyja mellét marja
még pár csepp sovány tejért,
hogy a holnapba ne éhen álmódja magát,
ne kínban írja kezdetektől gyermekkorát.

Oly korban élek én e földön,
mikor anyja húsából etetné gyermekét,
ne haljon éhen, de csontra fogyva
már élő-halott, mozdul még, dolga van,
reményt álmodik, hinni akar a holnapban.

Oly korban élek én e földön,
mikor az út mellett anyák állnak,
mikor stricikké válnak a munka nélküli
apák, mikor az utcán fejet lehajtva járunk,
mert tehetetlenül a csodákra várunk.

Oly korban élek én e földön,
mikor a fűtetlen szobákban szerelmek
fagynak nulla fokra, a combok tárulnak,
megszokott mozdulatok, aztán boldogtalan
éjszakába bújnak, tetszhalott álomtalan.

Oly korban élek én e földön,
mikor József Attilát mondani snassz,
Ady csak egy paraszt, Radnóti meg zsidó,
mikor magukat dicsőítik a most gazdagodtak,
kik más zsebéből lopva köteteket kiadnak.

Oly korban élek én e földön,
mikor mercsóból lép elő a nyolctagú család,
és sorjáz a szoc-segélyért, aranylánc
a nyakban, kosz a gyerekeken, nem számít,
az úrnak fusson a szekér, és legyen, ami kábít.

Oly korban élek én e földön,
mikor nagyon halk a jó szó és süketek
a fülek, talán látod, hallod, felfogod,
de a rossz hangulatod egy whiskyvel
szétcsapod, menjen a gond - békével.

Oly korban élek én e földön,
mikor a halottak a legboldogabbak,
élni büntetés ennek a hárommillió
koldusnak, vajon mikor néz le ránk Isten,
mikor tüntet el minket a végtelenben?

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Kő-Szabó Imre:
P. Horkai Feri kocsmája
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás

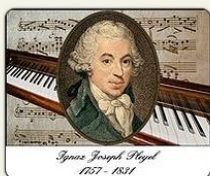
4. oldal
klasszikusaink
Kosztolányi Dezső
versek

5. oldal
gondolatok
Asperján György
rovata

elfeledettek
archívum

...majd a PuPu.
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Ignaz Joseph Pleyel
Clarinet concerto
allegro

Molnár Jolán
Eső mossa

A fák égig mégse nőnek.
Szvetteren laffog az esőkabát.
Lehangoló a szebb jövőnek
ázott kutya szagát
farok-behúzva szimatolni.
Régi kardunk útközben elveszett.

A szónok holmi
szabadságot emleget,
de a szélesvásznú trikolorba
bugyolált "most vagy soha",
mintha szorulásosan szólna.

Eső mossa csatorna
lévé az elszánt elveket.
Dörög az ég, talán haragszik,
cseppenként ázik ingem.
Te megszokásból maradsz itt,
nélküled én sem megyek
már el innen,
csak utólag ne kend rám.
A meccsre épp hazaérünk. Kapsold át,
már megint egy reklám.
Kinézek. Legelésznek a felhősordák.

Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Fövényi Sándor
Csóró pesti ballada

nincs barátom se ellenségem,
a város ölel éjjelente,
vackom a Blaha Lujza téren,
esőben fürdök négyhetente,
gyalog járok nem villamossal,
így nem baszogat az ellenőr,
nejlonbor asszony néhány csókkal,
puha ágyat vet a lépcsőkből,
műanyagpoharam sosem mohó,
ha nem adtok akkor köpjetek,
csóró szívem hiszékeny holló,
riadtan hall rókalépteiket.

rőzsedalokból rakok tüzet,
mert itt legbelül mindig fázok,
szerelmet, álmot, isteneket,
a nincs savó szemében látok,
nagykabátom a körúti szél,
könnyemből lesz a dunai pára,
cipőm becézi járdaszegély,
majd talpát éhesen megzabálja,
kirakati fényeket rugdosok,
csörömpöl sárga félhomálya,
és egy vaksi bérházablakból,
rám nyit a bent rettegett magánya.

Király Gábor
A másik oldal

Szóltam, hogy jönnek a fasiszta celebek,
szóltam, hogy nem lesz jó, ha a szart neyeled,
szóltam, hogy ki fogják lopni a szemedet
azt mondtad, nyugalom, ezek nem ilyenek.
Szóltam, hogy nem lesz se földed se hiteled,
szóltam, hogy bilincsbe verik a gyereked,
Szóltam, hogy leköpnék költői esteden,
azt mondtad, nem kéne ördögöt festenem.
Szóltam, hogy be fogják mocskolni apádat,
szóltam, hogy elő lesz írva az alázat,
szóltam, hogy nevükre íratják hazádat,
azt mondtad, nem eshet meg ez a gyalázat.
Szóltam, hogy több lesz az erőszak szervezet,
szóltam, hogy lapít majd minden szakszervezet,
szóltam, hogy lesz majd itt bankszámla zárolás,
azt mondtad, unalmas már ez a kárográs.
Szóltam, hogy te leszel hibás az árvízért,
szóltam, hogy nem kapsz majd gyufát se száztízért,
szóltam, hogy rajtad verik le a havazást,
azt mondtad, hagyjam már abba a savazást.
Szóltam, hogy viszi az egyház a sulikat,
szóltam, hogy mérnökök helyett majd kulikat
képeznek ezerrel, s bezárják a gyárat,
azt mondtad, ilyen a kereslet-kínálat.
Szóltam, hogy felbontják mindegyik leveled,
szóltam, hogy feltörlik a padlót teveled,

Kamarás Klára
Hajnali töprengés

Ó mennyi láz, tavaszi nagy remény!
Szívet betöltő, szinte égi fény...
Mindent lehet, mindenhez lesz erő...
Repült a képzelet... meg az idő.

Nem úgy. Nem az. Mért lett valami más?
Nem mi, nem én, habár nem sorscsapás,
de mégsem a várt, élő ragyogás,
csak szürke köd, por, fáradt öncsalás.

Csak ennyi. Nem több. Csak cserepeket
látok köröttem, szent egész helyett.
Fülemben egy öreg vekker ketyeg,
szekér zörög, vagy távol dob pereg?

A csörgősipkát végleg lecsapom,
mert közeleg a rég várt vonatom.
Nem angyal vár, és nem is jön kaszás,
ez itt most egyszemélyes állomás.

Rozsdás peronra alvadt vér terül,
egy régi folt – vagy árnyék – feketül?
Ne lássák meg rajtam az emberek,
hogy ha a sínre lépek, remegek!

Rada Gyula
Caesarhoz

6

Tetszel nekem! Ahogy e hitetlen sereg élére
Áltál, vállalva minden gyilkos alázatást,
Ragyogó vértjeiddel e fényben a tört vad
Sasok alatt, élén az éhes, kifáradt légióknak,
Szabadosaid, ahogy nyüzsögnek a csarnokok
Ölén terítve előtted a vesszőnyalábokat, mikor
A Fórumon a tógát oly lazán hátravetted, s a
Fölötted vijjogó héjákat elhessegeted.
Hiszem, hogy király leszel, kit tetteidért
Szeret a nép, s a sok orange szenátor
Majd tulipánt nevel, meg erdei tőzike.
S majd elmész Júdeába, - lecsendesíteni
Minden virtigli papot, megmondod nekik
Imádkozzanak, kereskedjenek, építsenek
Olcsón utat, hidat, és templomokat.
Hagyod, hogy Pannóniában vidáman
Vessen a paraszt, s mikor arat, hamar
Elvezényeled a hivatalnokokat keletre,
Oda nem megy a tél,- a lányok táncosak,-
S ők örökre szürcsölhetnek a feketét...

Szeicz János
Esedezés

szóltam, hogy nem lesz a várad a te házad,
azt mondtad, béke van, nyugi, ne parázzak.
Azt mondtad, nem érint téged, ha úgy lesz se,
azt mondtad, „véggye meg magát a férge”
azt mondtad, ráérek, elhiszem ha látom,
így jártál, megszóptad, édes egy barátom.

M. Laurens
DAFKE!

Ugyan, mi panasza másnak
E nyomorult szájra?
Nekem ebből hasznom nem lesz:
Hiszen, ki hallgatna rája?

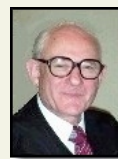
Mert ha nyugdíjam se lesz már,
Kell a száj, hogy kérjek!
Hogy semmitlen nyomorultként,
Én is: pofázásból éljek.

Pest-Buda 2015. július 15-16.

Nagy Éva
még remélek

párnám alól
oly régen kilopták az álmom
nem maradt más
csak gyilkos magányom
lábamra béklyó vetve
számból a szó kirekesztve
eltemetve
arcomon szétfolyó alázat
nem kell több szó
nem kell magyarázat
nekünk menni kell
előre szépen
ahogy a fény
virágot bont a réten
érezni hogy még élhetünk
nem
nem tévedhetünk
én még remélek.
Hitet
és
Hazát

Lelkes Miklós
Falvak sorát

Falvak sorát, - de sokszor volt! - bejártam,
s a nyár lelkét figyeltem, meglehet,
különcség volt nézni diófa árnyon
nyíló vagy csukódó fényszemeket.

A nyár lelke mozduló mozdulatlan.
Az embernyájak lelkével rokon,

Jó Uram!

Ha volnál kegyes farba rúgni,
mert mesterek cserepeiből
kirakott mozaikomat
meglátva
nem tetszett szerény művem.

Jó Uram!

Töltsd ki dühödöt a bolondon,
aki játszani mert százszor szent,
elvont művészi szarokkal,
jámborul
hitte, bolondnak szabad.

Jó Uram!

Ne bántson, amit abban láttál,
mert görbe, rossz és torz tükör az,
mely nem fenséges arcodat
mutatja,
csak a bolond fenekét.

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

35.

Berti ebben az évben töltötte be a nyolcvanhetet. Korához képest jól tartotta magát, gondolkodását sem rontotta el az idő.

Ragaszkodott szokásos napi elfoglaltságaihoz, nem szerette, ha abból valami kizökkent. Kerti munkák, séták a környéken...

egyszerre szorgalommal, s lustasággal,
bámulással üres házfalakon,

teszek-veszek közt tűnt szitakötőkkel,
s a templomokkal, - tornyuk légbe szúr,
míg vakhit kapál ernyedtt udvaroknál,
s a vérekes távol bealkonyul.

Emberek lelkét, s nyarakét, figyeltem,
de kívül álltam forgó, nagy körön, -
csak kívülálló láthatja: mit érhet
igás szokás, kényszerből köszönöm.

Ki falvak sorát gondolkodva járja,
nyár tükrében valóig ér, - haza:
felismerésig, hogy nincsen Hazája,
csak csigaháza, látó önmaga.

Falvak, nyarak sorát sokszor bejártam,
s járom, amíg meg nem áll életem.
Közöny kapál, egy torony szívet átszúr,
s felnő a gyom megannyi tévhiten.

Soós József
VALAKI MONDJA KI VÉGRE, HOGY

ennyi gyávaság
nem félelem már, hanem
felbérelt közöny!

a vendég

Vaszary János
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Baranyi Ferenc
Költői kérdések

„Entre sus corazones y el mio
no habrá diálogo”
(Fayad Jamís)

Lehet-e kenyeres pajtásom az,
aki megkövezettek rendeletileg kötelez
kenyérrel történő visszadobásra?

Árulhatok-e egy gyékényen azzal,
aki az árvák könnyét
palackozva exportálná?

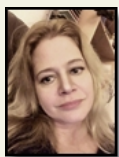
Cseresznyézhetnék-e egy tálból azzal,
aki nekem egy szemet se hagy,
viszont minden magot a szemembe köp?

Parolázhatok-e azzal,
aki úgy nyújtja felém kezét,
hogy közben fityiszt mutat nekem?

Koccinthatok-e azzal,
aki oláh s szláv bánattól vidul
a szittyá dárídókon?

Ilyenekből
egyre többet látni
házamban szeretszét.

Szívük s szívem között
nem lehet párbeszéd.

A. Turi Zsuzsa
A «csejtej rém» *sóhaja

Madár tanított suhanni, dalolni,
sárkányos pajzs óvott, szent hatalom.
Nekem sohasem kellett meghajoni,
cselédek hada járt oldalamon.

Kastélyomban sok becses, drága holmi,
és nevelésre küldött hajadon,
kiket szívvel próbáltam felkarolni,
amivel vádolnak, az borzalom!

A Vajdaságtól a Felvidékig ért
birtokunk egykor, s már nem kérдем miért
tartanak láncon... Bár jönne értem

egyik gyermekem, mert így csak a tört fény
forogat időn kívül, mint sebes örvény,

Asperján György
Talán lehet

Ha nagyon vágyasz rá, hogy szeressenek,
hidd el, ki azt hazudja,
tedd hamis szívére fáradt kezed,
az bármily babra munka.

Talán lehet, semmi sem változik,
és káros hinni benne,
de ki magát kábítva áldozik,
derűsebb lesz a kedve.

S korábbinál több csalódást nevel
dült lelke rejtekében,
s mire azokban is leszerepel,
lesz a világa ében.

Végigjárjuk mind e hazug utat,
meredve a habokba,
s reméljük, isten egyszer ránk mutat,
mert úgy sincs semmi dolga.

T. Ágoston László
Ambrus mester

Meghalt a sarki pék felesége, a Zsóka. Még ötvenéves korára is
csinosnak mondható, örökké mosolygó asszonyka volt, aki nélkül
el se tudták képzelni a kisváros lakói a pékbolt pultját. Nem
kenyérbolt, vagy pékség, mint más városokban. Pékbolt. Zsóka
nevezte el így, és ragaszkodott is az ötletéhez. Magát is többre
tartotta a mindennapi kiszolgáló személyzetnél. Üzletasszonynak
mondta magát, aki méltó társa a pékmesternek. A férje alkotta a
pultra kerülő árut, de ő lehelt lelket az üzletbe.

Tovább a teljes szöveghez>>>>

Jóna Dávid
konzekvencia

felhorgadás, ösztön, hinni a csodában
pneuma spiritualis - ahogy Turczy írta korábban,
a világunk homokszínű kőszaság, félig meddigség,
kapaszkodás a megszereshető mában,
nincs erő a támpontnélküliség ateizmusában,
és nincs a fanatikus áhítatú bárányletben sem,
beszűkülő pupilla: a szembe világított szem...
kőtáblás tömjén, áldozati geometria,
az önfelmentés azért jó,

*Báthori Erzsébet

Vaszary János: Lilaruhás nő macskával.

Uhrman Iván
NYÁRI GONDOLATOK

Melindának még egyszer

Ó, édesem,
szívedből szárba szökkenő
virágok sűrűjével ékesen
elémbe álló, lepkekönnyű nő,
ki felém nyújtottad, s nem vetted el
a kínok rémjelével
megjelölt, megbélyegezett,
törékeny kis kezéd,
de melynek minden ujjhegyén
lángos-fehér sugárban dől a Fény —
hát mondd, hogy háláljam meg én,
hogy kincsed kézbe foghatom
mi — túl a tejszín kebleken,
a bársony combokon,
a bódító popó-gerezdéken,
sőt, túl a vágyak rejtekkapuján,
még mind e mennybe illő út után —
a férfinak legvégső jutalom?

Nem arról van szó, persze minden nő varázslat,
két combja közt ha egyszer felparázslott
a szomjú indulat, mely, meglehet,
a férfit egészben elnyelni kész lehet;
s valóban, minden férfias, duhaj
fellángolás e kút mélyébe hal,
s innen viszont jó minden élet újra,
hogy visszahozza ég alatti útra
az életért üvöltő durvaságot,
amely a férfiből kitörni vágyott —

Bokros Márta
Minden hívott

Út, város, erdő,
hegy-völgy, virág és tenger:
minden hívott.

Meg nem érkeztem még,
de tudom, hogy majd
búcsúzni kell, hát

úton vagyok még, város, erdő,
hegy - völgy, virág
és tenger,
hívjatok még!
Csak hívjatok.

Köves József
Papírkoporsó

A légbé szórjuk, s szökőkút vize
mossa el, hogy élt egy ember,
papírdobozkában folyók
tántorgó hullámára ültetjük,
így utaztatjuk a SEMMIT,
akit - azt mondjuk - szerettünk.
Volt - nincs.

Néhány elpergő évszázad,
és nem lesznek ősök, elődök,
nem tudják milyen volt
az a pár száz pár ezer évvel
korábbi, úgymond EMBER,
ha ember volt egyáltalán.
Nem lesz nyoma, nem engedjük,
hogy nyomot hagyjon
a földben maga után.
Újabban haldoklik a gyász,
míg maga is meghal.

G. Ferenczy Hanna
A táj felett

1926-2007.

A táj felett
most fenyők állnak őrt
s járják a kört
merész szerpentinek
ma nincs kinek meséljek
némán, egyedül
mért járok itt
s minnek ?

A fák akkor
tobozokkal teli álltak
és szét szálltak
a pitypang bolyhai -

mondom, mindez csoda mindenhogyan,
s rút nő nincs is, csupán korlátolt férfi van —
de páratlan vagy mégis, épp, ahogy
e csodát százszor még hatványozod,
mert nem csupán testedben járja át
a női ösztön minden porcikád:
tündér-lelkedben öntudatra ébred,
a vágyat hajtod, és nem az hajt téged,
és két szemedből éppúgy, mint öledből
az asszony-misztikum sűrítve süt föl,
kihívón, ingerlően, huncutul,
s a férfi mindig újra megvadul,
hogy majd aztán, ha varázsod újra érte,
ott várjon rá a feloldódás, a béke,
a kielégülés —
igenis, ennyi az egész,
s ennél több semmi nem lehet.
Mindent megél, ki veled lehetett!

Nagy Antal Róbert
Alvó lány

Lángol a nap, vizet csókol.
Est iszik már alkony-borból.
Tenger mossa álom partját.
Tovamossa édes álmát.

Lehoczki Károly
Hó, bor, vér

Kibuggyan a vér az ujjbegyéből. Rácsodálkozik, aztán mosolyra húzódik a szája. Túlságosan nem lepődik meg, hibázott, így járt. A teste meg, ugyebár, nem csak bőrből áll, ennyi, amit nap mint nap lát magából, de odabenn, az örökké egyforma külső alatt mindenféle bonyolult szervek dolgoznak, teszik azt, hogy ő él, s e belső titkokból éppen a vér az, amelyik legkönnyebben és leggyakrabban, de azért, igaz, mégsem túl sűrűn, megmutatja magát.

Tovább a teljes szöveghez>>>

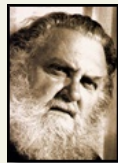

Kolev András
Emlék és álom

Az ajtó nyitva áll, én bárhová mehetnék,
halk sóhajok között eloszló félhomály;
rég látott titkokat rejt még megannyi emlék,
megsebzem talpamat, vérzik, de mégse fáj.

Oly sokszor az kísér, mit szívesen felednék,
de most Te jössz velem, s mosolyt hozol, Mamám.
Szemedben láng lobog, kígyúlnak régi esték,
s hajnalt simít kezed az égbolt homlokán.

- azok az órák
mondd, hova is tűntek
s velük együtt a szívünk
álmai...

Csepeli Szabó Béla
Forgósziel

5. fejezet

Hetek óta trópusi hőhullámok verték a várost. A rozszant kis földszintes, téglá és vályogházakat rejtő lompos akácfa - melyek csak szívós küzdelemben tudtak gyökeret eresztetni itt a szigorú csepeli homokban - szomjúságtól gyötrődve nyújtózkodtak fel a rozsdamarta, ócska bádogsatornákhoz. Mintha esőért könyörögtek volna az éghez. De fentről irgalmatlanul csak füst, füst és füst csapódott alá... A parancsnok karórájára nézett, aztán elővette zsebkenőjét, megtörölte párnás, verejtékes arcát és felállt. - Uram! A megbeszélést befejeztük.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Péter Erika
A csigabiga álma

Azt álmodtam lenn a fűben,
csillaglányok közt repültem.

Azt álmodtam, volt két lábam,
s táncoltam a csigabálban.

Azt álmodtam, volt két kezem,
s festettem a fellegeken.

Felébredtem és mit láttam?
Nekem van a legszebb házam!

Szegő Judit
Anyám utolsó napjai

Naponta, ha tízszer láttál, tízszer örültél nekem.
Nem gondolkodtál már elmúlt emlékeken.
Szobád békéjéből elindulva retikülöd vetted.
"Hazamegyek!" - mondtad, s kezed búcsúra emeltem.

Idegesen leültettelek, s eltettem kabátod.
"Anyu, hát itthon vagy, nem látod?"
"Persze!" - mondta a mosoly kísérté felelet.
Dúlt agyad nem talált már seholy sem helyet.

Nem volt már kérdésemre normális válasz.
Hogy gyűlöltem a tótágast álló könyvet nálad!
Arcod megmaradt olyannak, mint volt egykor.
Ránctalan bőrt, de bomlott agyat hagyott a kor.

Kényeztettelek, de megbocsájtani nem tudtam.
Remegő kezekkel, feszült idegekkel és feldúltan
tettettem a mosolyt, és álltam egy nő mellett,
aki idegen volt, de nekem az anyám kellett!

Albert Lőrincz Márton
Az éter folyóiratában

*„rohan a megkorbácsolt élet, kiszabott
csatornáiban tülekedik végig”*
Bárdos László: *Voyeur*

Nézegetem, olvasgatom az éter folyóiratát,
benne sok ismeretlen ember, s mindannyi költőbarát,
kézfogas nincs, csak éteri egymásra rácsodálkozás,
egymás irigy fürkészése, és sóvár begombolkozás,
de felém jön az éterben a rebbenet, a döbbenet,
mikor látom, olvasom, hogy elment, meghalt, múlttá lett
a sokszor együtt jelentkező költőtárs, egy idegen,
ki jót remélt és így haladt az egyszemélyes síneken.

2017. március 27.

Pethes Mária
Mese

egyszer volt hol nem volt egy hely
ahol az elvadult kiserdő fái közül ijedt
rókafiak ugráltak ki és a nyaralók
kapujában hagyott szemétiig ólálkodtak
némi falat reményében de még messzebb
a régi szép időkbe amikor a házak helyén
kukoricatábla meg nádas volt és a templom
harangja szabad gondolatok óráját kongatta

ez volt az a hely ahol mindig zivatar
készülődött hogy a férfi hazatértekor
a Tó elsimítsa a szavak túlradását
az asszony fülében a lélek hangjait
zsongatta vére de az őrzés és a feledés
tudományának birtokában hallgatott
nem lázadozott az ellen hogy az legyen
akinek a párja szerette az éjszaka elfeledte
a kikötőt és a szél nem bűgött a vízen ringó
csónakoknak gyenge hasonlatot a szerelem
határáról a férfi odasimult asszonyához
akiről tudta ezt az ölelést soha semmiképpen
nem fogja kitörölni az emlékezetéből

az ablak alatt egy régen megígért szerenád
hangja csendült fel a muzsika olykor többet
mond mint a beszéd a szerelmesek álma
az égre tárult de hajnalra szárnyalásuk csak
jelenés maradt és mielőtt a pirkadat fénye
felítta volna az örökké szót az asszony biztos
volt benne a mese eltűnik majd a gyűrűvel
együtt amibe egy dátumot vésett az idő

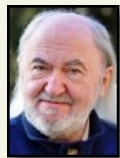

Bodó Csiba Gizella
Vár a Nap

Magamba süllyedtem
nagy zuhanással.
Kő csapódik így a vízbe,
köröket rajzolva.
Kifeszült testtel
Feldobódom-e még a felszínre?

Tavaszi tombolt, napfénytől izzott a táj.
Már feküdtél, s testembe feszült a fáj,
a nyűg, aki lettél, és kit mégis féltőn óvtam...
De mindig kerestem, az én anyám hol van?!

Rád néztem, tudtam. Nem kellett tapintott ütőér.
Lágy szellővel behatolt szobádba a külső tér
és kisöpörte apró lelkedet a lebbenő függönyön át...
Te egy testet veszítettedl akkor, én meg egy anyát!

Nógrádi Gábor
MARCI, A MÓKUS

Ki ne ismerné Brieger Ceruzát,
a nagydumás papírkereskedőt,
kinek fia megszőkött Anival,
Illés lelkész lányával egy napon?
(Brightonban élnek, a brit partokon.)

A Bethlen Gábor utca elején
volt papírboltja,
hol ketrecben én futkároztam
ezer mérföldön át – pörgő kerékben –
lombos fák közé,
örökké úton lombos fák közé.

Ismertétek. De ismertétek-e?
Ki tudta, hogy zárás után a pultnál
egy székbe rogy nézni futásomat?
Nézi, nézi, és úgy bóg, mint a gyermek:
„Ó, Mózsi, Mózsi, mért hagyta el engem?”

Vaszary János: Álarcos bál.

Thamássy Nagy Géza
VISZ A VÍZ

Úgy ülök most a ladikban,
hogy nincs már evezőm.
Bódult reggelen kidobtam
veled-utánad, ahogy kiúsztál

A fülem zúg, a szám eltömődött,
mindenem néma és süket.
Csak a szívem dobban,
mint a hullámok...
Nem hiányzom a felszínen senkinek?
Add Istenem, hiányozzak még valakinek!
Hínárok ringatnak, fogva tartanak,
derengő, halvány fények tükör alatt...
Ne engedd, ne hagyj – biztatom magam.
Vár a Nap... vár a Nap!

Kő-Szabó Imre
Gombócok és a katonák

A második világháborút nyolc-tíz éves gyerekfejjel szülővárosomban éltem át. Még ma is sok-sok epizód, élmény kereng a fejemben. Tudvalevő, apám kovácsmesterségét a Csorvási úton a negyvenes évek elején, családi ösztönzésre, felhagyta. Szerszámai, üllője, fújtatója, kalapácsi, fúrója, még éveken keresztül pihent a bezárt műhelyben. Innentől kezdve vasutasként kereste kenyerét. A pályafenntartásnál dolgozott, ők feleltek a sínek megfelelő állapotáért...

Tovább a teljes szöveghez>>>

Demeter Zsolt
a marhahajcsár

téli szél testem tépi,
a tavasz, az nagyon ravasz
a nyár az szikkaszt,
cuppog az őszi sár,
nem tudok megállni
héthatárt bejárok
mint a betyárok,
a szélén megállok,
s vihógó lányok
nézik kínomat,
hajtom tinóimat,
marhákat, disznókat
és káromkodom jókat
piszkos a testem,
talpamtól a fejemig
csupa sár, nyelem is,
mezítláb, csizmám
elkopott, borom
megitták borisszák
Ne, Pirók, Ne Kajla,
beérünk az aljba,
megállunk, etetünk,
aztán mehetünk,
virrad már, itt a vásár
így megyünk, így megyünk,
ez a mi kenyerünk !

mellőlem a partra menekülön.

Most a ködből olvasok épp
hullámcsapottan s távolban
egy fehér vitorla dereng -
búcsú vagy megadás jele -
nem tudom még, de vágyom
s kezemmel éjnappal evezek,
ha billeg is folyton a ladik...

nézd, hogy sodor az ár...
bár nélküled már mindegy,
hova visz a víz.

Hajdu György
TÍZ ÉV UTÁN

Én megátkozottam már érted
megsokasodtak az árnyak is köröttem
s most hiába ékítenélek titkaimmal

„a megálmódott kristály-mezőn
majd áttetsző üvegtestünk fénylik
s jöttünk megcsendíti szirmait
a legszebb üveg-virág”

hiszen kimondhatatlan titkom te vagy
s én hiányodban őrzöm magam
míg emlékünkel összekoccan
a kristály-mezőn s porrá roskad
a legszebb üveg-virág.

Debreczeny György
le kell számolni

prófétát támasztok nekik
miképpen falnak a kerékpárt
s ő mindent tudtukra ad
elmondja majd nekik
eltörött vállcsont nem törik el

kopaszodik a liget
le kell számolni a ligettel
a szükséges mértékben
el kell törni mindenki csontját
úgyse sérül meg senki

le kell számolni mindenkivel
itt a falnál állhatna most
egy csontkerékpár
itt a csontok helyén
állhatna akár egy fa is

Kísszóírósi Szánthó Lóránt

Le pont Mirabeau

Valamivel több, mint tíz év telt el azóta, hogy utoljára jelentkeztem fordítással, fordításelemzéssel ezeken az oldalakon. Az apropót az szolgáltatja, hogy az idei évben a Költészet Napján neves kortárs költőnk, műfordítónk volt városunk vendége. A műsor alatt mintegy mellékesen említést tett Guillaume Apollinaire Le pont Mirabeau (A Mirabeau-híd) című művéről. Megemlítette, hogy harminc körüli fordítás készült belőle. Többek között Ő is lefordította. Sajnos nem mutatta be (olvasta fel) a fordítást, így szegényebbek maradtunk egy élménnyel. Az est szerkezete nem olyan volt, hogy kérdezni, beszélgetni lehetett volna a vendéggel. No meg egy ilyen dolgozat amúgy sem olyan, mint az unoka fényképe: „Jaj, pont van nálam egy Apollinaire fordítás, ha szerencsénk van, éppen a Mirabeau-híd.” Ezért választottam ezt a módját annak, hogy még egy fordítóval és néhány fordítással gyarapítsam az előttem járók sorát.

[Tovább a teljes szöveghez>>>](#)

Kosztolányi Dezső

Egyedül

Magam vagyok, rám hull a végtelenség,
a fák, a lombok ezre eltemet.
Olykor fölém cikáznak még a fecskék,
nem láthat itten senki engemet.

A táj az ismeretlen mélybe kékül,
nincs semmi nesz a lombokon, a fán,
s tűz-csókokat kapok a tiszta égtül
Én, a merész és álmodó parány.

Egyszerre az ősfélelem legyűr,
a lég üres, kihalt a szó, a hang,
s én sápadottan fekszem itt alant.

A föld szorít, s fölém végetlenül
tágul ki, mint egy kék üvegharang,
a végtelenbe nyúló kékes űr.

Üres erdőben

Üres narancserdőn merengve
járok, s a léptem hangja kong.
Sárgult levélraj vág szemembe,
vihar cibálja a vadont.

Magam vagyok s megyek tovább, csak
a fákon át az estbibor
borús közönnyel vet nehányat
hamvas, fakó rózsáiból.

S én csak megyek a kíkeresztre,
a vak homályba mélyedek
temetkező helyet keresve,
temetni álmot, életet.

Hajlonganak a néma, tar fák,
nó az avar és a homály,
mint hogyha vesztemet akarnák,
fönn hús, ezüst köd szálldogál.

S én csendesen zokogni kezdek,
szorítgatom a fegyverem,
és áldom a nagy, méla estet,
mely rám suhan már nesztelen.

Kérdések

Ha távozom a titkos másvilágba,
mit mondotok remegve majd nekem,
halvány körülállók, látván csodálva,
hogy elszivárog váló életem?

Rothadni dugtok egy ködös gödörbe,
sírtok, hogy a barátotok halott?
S míg fekszem ott, deszkák közé gyötörve,
lesz lelketek, hogy dáridózzatok?

S én, én az átkozott, majd hogy tekintem
őket, kik aztán is csak itt maradnak,
ha érzem, hogy szívem egyre halkabb?

Fellázadok-e szenvedéseimben,
vagy bámulok, amíg legyűr a vész,
mint a hajós, ki tűnő partra néz?...
.....

Szabadság

Ó óriási kéj szabad varázsa!
Lelkem szabad, mint egy bitang ladik,
bordáimat a hab törése rázza,
a víz felém hullámokat hajít.

Láncom lecsüng, utamba kósza szél jó,
a hab fehér tajtékot köp reám,
de mégis úszom én, dicső vezérlő,
s hátán visz a szolgám: - az óceán
.....

Ábrándjaim, ti...

Ábrándjaim, ti lángoló rakéták,
repüljete az éjszakába szét
és húzzatok fénysávot gyászmezőn át!

Hisz oly sötét, kietlen így a lét,
és más világosság nem kell ma nekem -
Cikázzatok, mint hajdanába, rég.

A hír fagyos sugárát összetépem,
derítsd te föl, borongó éjszakám:
szétpattanó tűzbombóm, fényes ékem!

S avart söpör felém az árok,
szorít a csöndes pusztaság,
fölköttem egy nagy varju károg,
s gúnyolva szól: "Jó éjszakát!"

Még büszkén vallom, hogy magyar vagyok

Még büszkén vallom, hogy magyar vagyok,
És nagyapám, a régi katona
hallgatja mosolyogva, boldogan,
sebforradástól lángol homloka
s én térde közt, hadarva szavalok,
hogy győznek mindenütt a magyarok.

Csak a szeme borul el néha kissé:
Jaj, meg ne tudja ez az árva gyermek,
hogy vannak messze, különös világok,
s aranyba nyílnak a versailles-i kertek,
jaj, meg ne tudja és ne lássa őket,
ne lássa fényük és ne hallja hangjuk,
a magyar szó a hét szilvafa alján
körötte most még mint tengermoraj zúg.
Óvjátok édesen az édes álmát,
mint álmát a szegény beteg gyerekeknek,
hogy meg ne tudja, élete nem élet,
és meghalt már, bár alig született meg.
Jaj, meg ne tudja, hogy hiába minden,
ha dalol és ha a távolba lát,
mert néma gyermek minden kismagyar,
s a Nagyvilág nem érti a szavát.

Este, este...

Este, este...
Árnyak ingnak,
és bezárjuk ajtainkat,
figyelünk a kósza neszre,
egy vonatfütyt messze-messze.
És a csend jó.
Alszik a homályos éjbe
künn a csengő.
A díván elbújik félve.
Szundít a karosszék.
Álmos a poros kép.
Alszanak a csengetyűk.
Alszanak már mindenütt.
A játékok, a karikahajtók,
a szegény tükör is hallgatag lóg.
Ó, néma csengetyűk.
Az óránk is félve üt.
Alszik a cicánk s a vén szelindek,
fölkötne keltsük - csitt - e sok-sok alvót.
Alszanak a régi réz-kilincsek
s alszanak a fáradt, barna ajtók.

Szemét és csillagok között

Ha emberek közé megyünk, fényes terembe,
remegve toljuk a tiltó reteszt.
A tiszta nők nyugodt és enyhe mellén
oly súlyosan lóg az aranykereszt.
Ez a talaj szilárd - ők állnak, ülnek,
vagy fekszenek, nyugodtan alszanak.
Övék a föld, a biztos rejtve-élés,
vetésükben lassan kikél a mag.
Mi a jövőt fogunkkal ráncigáljuk,
köldökzsinórját tépjük esztelen,

Gyöngyös sugárzást ontsatok ma rám,
ragyogjatok, mint száz izzó csodás nap,
s szikrás korommal bukjatok alám.

Míg vázatok tűnékeny lángolást ad,
csak álmodom, és nem törődöm én,
hogy ott heverték majd a porba másnap...

Sötét az éj, de lángár gyúl fölém,
foszolatok pompásan semmivé hát
a végtelen sötétség zord ölén,

Ábrándjaim, ti lángszinű rakéták!

Életrajz

Már néha gondolok a szerelemre.

Már néha gondolok a szerelemre.
Milyen lehet - én Istenem - milyen?
Találkoztam tán véle messze-messze,
valahol Andersen meséiben?
Komoly és barna kislány lesz. Merengő.
A lelke párna, puha selyemkendő.
És míg a többiek bután nevetnek,
virágokat hoz majd a kis betegnek.
Ágyamhoz ül. Meséskönyv a szeme.
Halkan beszél, csak nekem, soha másnak.
Fájó fejemre hűs borogatást rak.
És kacagása hegedű-zene.
Egy lány, ki én vagyok. Hozzám hasonló.
Különös, titkos és ritkán mosolygó
Az éjbe néző. Fáradt. Enyhe. Csöndes.
Csak széttekint, és szobánkba csönd lesz.

Anyuska régi képe.

Anyuska régi képe.
Jaj, de édes.
Itt oly fiatal még. Tizenhat éves.
Mellén egy nagy elefántcsont kereszt.
De dús, komoly haján, bársonyruháján
titkos jövődők szenvedése rezg.
Keze ölében álmódózva nyugszik
karperecek, gyűrűk súlya alatt,
és könnyen az asztalra könyökölve,
feje előrebillen hallgatag.
Oly idegen így. Olyan ismeretlen.
Tündéri ábrándok menyasszonya.
Csak a szeme nevet rám ismerősen,
két mélabús, merengő viola.
Csak kék szemében ismerek magamra,
mely eljövendő álmoktól homályos
s rettegve a bús végtelenbe réved.

A lelkem már körötte szálldos.

mi Mágusok vagyunk, Előidézők,
és korcsolyázunk kócos fellegen.
És minden úszik és csurog körülünk,
bukunk, hacsak hozzánk nyúlnak
puhán,
folyton-folyó és folyton-újuló lét,
síkos, csuszamlós trottoir-roulant,
hullám a szélben, szél a fellegekben,
szemét és csillagok közt a kezünk,
bizonytalan habokban, életünkben
alélva és őrjöngve evezünk -
csak evezünk a ködben és a szélben,
mint tántorgó és ájult szívbajos,
ki kétes életének óceánján
rozzant ladikkal tétova hajós.

Csöndes, ünnepi óda az élethez

Nagy vagy, te föld, te víz, te tűz az égen,
mellettedek olyan kicsiny vagyok,
s te élet, mely sötétben felkomorlasz,
mindenkinél nagyobb,

nagyobb, veszélyesebb, iszonyu torlasz,
mely kőkeményen az utunkban áll,
s keményebb árnyakat borítsz fölébe,
mint a kemény halál.

Hiába bújok el a föld ölébe,
magas toronyba, léptem követed,
és szenvedést adsz, terhes aranyalmát,
követ adsz, köveket,

és mindig érzem láncaid hatalmát,
hogyan élni nagyszerű és szomorú,
egy néma szája nekem egy néma harcdal,
sors és bús háború.

E sekély korban bús-tragikus arccal
vallom, hogy nagy vagy, és mindig tudom,
a kávéházban és a villamosban,
a lármás köruton,

és féltve vislek a tömegbe mostan,
hol száz idegen szem mered felém,
és gonddal nézek minden elmenőre.
Ó életem, enyém.

Golyózaporban haladok előre,
ki minden tűzzel, karddal ismerős,
s úgy csókolódzom és dülök a sírba,

Mint

Mint a beteg, ki néha visszagondol
egészségére, s könnyez és nem érti,
úgy gondolok én vissza rossz soromból
az ifjuságra, lankadt lelkű férfi.

Jaj, az enyém volt-e a régi hársfa,
amelyre a vidéki éj aláfolyt -
s én voltam-e a lánynak útítársa,
cigányhaján ki hordott lila fátyolt?

Csak színezem tovább a régi hársfát,
és életemnek régi-régi társát,
mint a beteg, ki forró és fanyar

lázába édes képeket kavarr

Vers egy leányról, akivel éjjel után találkoztam

Éjjel után a Duna hídján
ó jaj, be könnyes, be setét.
Éjjel után a Duna hídján
egy néma lány jár szerteszét.
Ki ő? mi ő? kérdeztem én is,
de ő nem tudta a nevét.

Csak csendesen vállamra hajlott.
Sohase láttam ily szemet.
Olyan szomorgó, oly mosolygó,
félíg sírt, félíg nevetett.
A haldokló galamb tekint így,
vagy a kétéves kisgyerek.

A szívemet kezébe vette,
csókolta és nevetve hitt.
Labdázott véle, földre dobta -
ó szív, te vérző, gyenge szív! -
Aztán belétemette arcát
és letörölte könnyeit.

Mondtam neki: "Kis vízi ördög!" -
Reátapadt a hús ruha.
Karján örökre útrakészen
ringott szegényes batyuja.
Vizes hajába csillag égett,
mert várta, várta a Duna.

Éjjeltől hajnalig imádtam.
A szánkon vacogott a csók.
Köd hullt. A nedves éjszakában
lassan dalolva ballagott.
És sírt. És sírtam én is, én is,
és sírtak fönn a csillagok.

Szentbeszéd

Én, ki tavaly még könnyű szívvel jártam,
forró sugárban,
most járok itt a sápadt, bús fagyok
fenyérein
és fölördítok: hol vagyok?

Testvéreim.

Volt egy kutyám,
s nem vertem ki, mikor haragos éjjel
a hóvihar acsarkodott a széllel,
csunyán.
S mikor beteg lett,
kőré sereglett
a bánatom, a gondom.
Fölkeltem, hogy reá tekintsek,
úgy néztem, mint egy árva kincset.
Egész éjszaka virrasztottam otthon.

és álmodik, hogy jár a dombok alján,
előtte a kutyája s bot a karján.

Óda

Székefoglaló a Petőfi Társaságban

E dobogón roppant neved köszöntöm
Petőfi Sándor, én, az új poéta,
szegényes kincseim lábadhoz öntöm,
s hívom emléked, mely ma újra néma.
Szóljon neked, ki biztos erő vagy,
e tétova és új-ideges ének,
s halld meg szavát a szomszédból jövőnek,
az alföld árva, koldus gyermekének.

Kezembe nincsenek arany kalászkok,
se víg pipacs. Mind elhervadt, mi termett.
Vetésem a hold zöld vizében ázott,
s egy vak szobában sírtam, mint a gyermek.
Nap sem süttött rám. Mérgek és vad álmok
igéztek engem az alföldi porban,
a bús vidéken és a betegágyról,
az orvosságról és lázról daloltam.

Ám nagyapám, ki honvédszázados volt
és verekedett a császári haddal,
még látta arcod és hallotta hangod
tűzben remegni, amikor a vad dal
fölreszketett és még mesélt felőled
olyant, amit mi álmodni se tudnánk,
mély téli estén, a gyerekszobában,
mikor a findzsán reszketett a rumláng.

Így látlak én még mostan is. Hatalmas,
kiben az élet vére tüzesen vert,
ifjú, kiben a magyar ég tetőzött,
és meghaltál és nem láttad a tengert,
elnémulok, csak hírmondód idézem,
a nagyapám árnyát e törpe, kalmár,
sötét időben, aki még szabad volt
s dacolni is mert, régi forradalmár.

Ő is bolyongott, hosszan számkivetve
az óceán hullámának eredvén,
negyven napig vergődött új hazába -
szegény emigráns - rozoga dereglyén.
És sírt, hogy a newyorki kikötőbe
hajók tolongtak és nem várta senki,
a kéményerdő rámeredt sötéten,
lármázott a víz és rohant a yankee.

Aztán tíz évig élt így. Kosztolányi
Ágoston itta könnyeit hiába,
szenezsákot cepelt a vad Newyorkba,
selyemre festett Philadelphiába.
Göndör fejét ereszté este búnak,
és arra gondolt, vajjon haza ér-e,
gondolt reánk, kik még meg sem születtünk,
az unokái távoli fejére.

Mert azt akarta, ott a tengeren túl,
hogy ne legyen rongyember soha többet,
és unokája, ki költő leend majd,
magyarul áldja az eget s a földet.
Most íme, éneklek őróla, híven,
ki homlokod láthatta glóriásnak,
s emléket állítok a kedves aggnak,
ki szenvedett, s tenéked, óriásnak.

Aztán vásott és buta lábban
nem madarásztam,
mert szántam a madárfiókot, a picinykét.
Vígán kaszáló,
zöld, könnyü háló
zacskójával nem fogtam soha pillét.
Sohase ültem lesve régi cser-tőn,
vörös vadat nem űztem havas erdőn.
Kikerültem a gyíkok napos árkat.
El nem tapostam
a réteken a szentjános-bogárkát.

Mostan
elmondom nektek, emberek.
Csak ezt, csak ezt - könnyeztetek.

Magyar költők sikolya Európa költőihöz 1919-ben

Oly mélyre estünk, hogy nem hullhatunk már,
nincs is magas és nincs számunkra mély.
Anyánk nyelvén sikoltunk a világhoz,
mi lesz szívünkkel és mi lesz szavunkkal,
ha jó az éj?

Ti messze költők, akik távol innen
emelkedtek az Isten szívihez,
mi földön ülünk már s szavak hamúját
kapargatjuk, és fölzokogva kérjük,
mi lesz, mi lesz?

A versünk is már csak segélysikoltás,
mely ki se hat a tűzön-poklon át,
mint gyöngye csecsemőé, kit megölnek,
és mint a szűzé, akit meggyaláznak
a katonák.

(Megi. 1919. márc. 16.)

Nem tudtam én dalolni nektek az újról, csak a régiről

Nem tudtam én dalolni nektek az újról, csak a régiről,
nem tudtam én dalolni nektek a földről, csak az égiről,
mert ami elmúlt, az csodásan kísért az én dalomba még,
mert aki meghalt az időben, úgy van fölöttem, mint az ég.

Húsz éves voltam hajdanában, sápadt és vézna kisdíák,
most túl a harmincon ijedten hallottam ezt az áriát.
Húsz évesen arról daloltam, ki kisgyermekként égre kelt,
most éneklek húsz éves másom, ki egykor erről énekelte.

A férfikort, a vad kalandot, az ásítást, a férfibút,
s téged, öreg diákkaszárnya, akáclombos Üllői-út.
A háborút, a forradalmat, a lázat, mely elégetett,
mély bánatát az elbukónak, ki majdnem hogy elégedett.

Jaj, életem édes regényét hogy űzzem-fűzzem itt tovább.
Nyájas, bízó baráti arcok ma mind vigyorgó koponyák.
Süket, kopár földnek kiáltok, poros hazám szegény fia,
mert nem veri már vissza versem a Kárpát és az Adria.

Nem tudtam én dalolni nektek az újról, csak a régiről,
nem tudtam én dalolni nektek a földről, csak az égiről,
mert ami elmúlt, az csodásan kísért az én dalomba még,
mert aki meghalt az időben, úgy van fölöttem, mint az ég.

Ó én szeretem a bús pesti népet

Méltatlan költő, én, ki a neveddel
e pillanat tűzében összeforrok,
ereklyém adom, mik megmaradtak
a gyermekkorból s könnyeimtől forrók.
Iker nevetek fontam koszorúba -
két drága honvéd - az én új dalomba:
és a küszöbön várom, hogy megilless,
alázatosan, a porig hajolva.

Beírtak engem mindenféle Könyvbe

Beírtak engem mindenféle Könyvbe
és minden módon számon tartanak.
Porzó-szagú, sötét hivatalokban
énrólam is szól egy agg-szürke lap.
Ó, fogcsikorgatás. Ó, megalázás,
hogy rab vagyok és nem vagyok szabad.
Nem az enyém már a kezem, a lábam,
és a fejem, az is csak egy adat.
Jobb volna élni messze sivatagban,
vagy lenn rohadni, zsíros föld alatt,
mivel beírtak mindenféle Könyvbe
és minden módon számon tartanak.

Lásd, kisfiam, ezt mind neked adom most

Lásd, kisfiam, ezt mind neked adom most,
legyen tiéd örökre az egész.
Vedd a telet és a nyarat, a lombost,
itt van neked az epe és a méz.
Ez itt a keserű s ez itt az édes,
ez a fekete és ez a fehér,
ez a nyugalom, s a láz is, hogy égess,
ez itt a méreg és ez a kenyér.
Tejet adok, de hozzá szörnyű vért is,
ölelni lágyan és birkózni kart,
és harcot is, hogy harcolj csakazértis,
a rózsa mellett ott legyen a kard.
Van még néhány elhányt és csonka holmi,
egy kis verőfény és egy-két kacaj,
viaskodó kedv, várat ostromolni,
és végezetre egy nagy, tompa jaj.
Iker ajándékot veszel örökbe,
oly ember-ízű és oly felemás,
de ember adta, nem telt néki többre,
eget ne vívj, mély kútakat ne áss.
Sötétben nyújtom ezeket tenéked,
s koldus apád most tétovázva áll,
mert nincs egyéb. Jobbjában ott az élet,
és a baljában ott van a halál.

Szeretet

Mennyi ember van,
akit szeretek.
Mennyi nő és férfi,
akit szeretek.
Rokonszenves boltileányok,
kereskedősegédek, régi és hú
cselédek, lapkihordók, csöndes,
munkás írók, kedves tanárok,
kik vesződnek a kisfiammal.
Találkozunk mi olykor-olykor,
meg-megállunk, szemünk összevillan,
s én még maradnék tétovázva,
talán hogy elmondjam ezt nekik.
Mégsem beszélek, mert csak a részeg

Ó én szeretem a bús pesti népet,
mely a Külső-Józsefvárosba tépett
ruhákba jár vasárnap délután,

és ámolyogva, szédelegve hallja,
hogy döng a tükrös kávéházak alja,
s a mozi-reklámokra néz tunyán.

Sokszor úgy érzem, szinte-szinte vétek,
hogy csöndben élek, nem nézek felétek,
s az álmok lenge fodrát fodrozom.

Ilyenkor aztán, elhagyott vasárnap,
kis görbe közeim a téli sárnak
vezeklőn járok az utcáton.

Itt élnek ők, a kedveskék, e járdán,
letaposott cipősarokkal, árván,
kávémérésbe bújva hallgatag.

Éhes leányaik, kiket szeretnek,
kopott árvácskák, fáradt, vézna szentek,
gázláng alatt sötétben állanak.

Ki nézte meg, mit rejt szobájuk árnya?
Ki leste meg, van-e ágyukba párna?
Ki látta, hogy mi a bús, pesti nép?

Én láttam a munkást és lázra bujtott,
sápadt arcát, hogy rossz szivarra gyújtott,
és láttam a föld vérező szívét.

Bármerre mennék, ide visszatérnék,
bármerre szállnék, átkozott, szegény nép,
a gondodat kiáltaná a szám,

mert bánatkővel van utcád kirakva,
szemed a bánat végtelen patakja
s jaj, ez a föld, e bús föld a hazám.

A nagyvárosban éltem, hol a bőrzék

A nagyvárosban éltem, hol a bőrzék
deltájt, mikor magasba hág a nap,
üvöltenek, és mint megannyi torzkép,
az ember-arcok görcsbe ránganak.
Középkorban, fényén egy régi délnek,
szólt a harang, letérdelt a paraszt,
ők így imádkoznak, kik mostan élnek,
csak pénzt kiáltva, és mohó panaszt,
ijedt számokkal istenről vitáznak,
az új istenről, "adnak", egyre "vesznek",
hódolnak az aranynak és a láznak,
magasba szállnak és a mélybe vesznek.
Kezük, mint azoké, kik vízbe buknak
és a tengerben egymást fojtogatják,
kéken sötétlik ere homlokuknak,
nem ismeri itt a fiú az atyját.
Mit tudják ők, hogy hol van ama méhes,
amelyre most a déli csönd alászáll,
mind telhetetlen, részeg, beteg, éhes,
a pénz ura a császár és a császár.
Jaj, nem lehet azt soha kőre róni,
mit szenvedünk, kik építjük ma nyúlánk,
egekbe vágó, óriási gúlánk,
bár meg se látják e kor Fáraói.

Én is szolgállok, mint a többi árva,
a láznak és aranynak, kósza lélek,

aggastyánok s pulyák fecsegnek,
Ilyesmíró! szólni nem ízléses.
Meg aztán nincsen is időnk.
De hogyha majd meghalok egyszer,
s egy csillagon meglátom őket,
átintek nékik kiabálva,
hajrázva, mint egy gimnazista:
"Lásd, téged is szerettelek."

Boromisza Tibor: Szőlőszedők.

Bekötött szemmel

Mint akinek bekötötték szemét
s elvitték a rablók egy éjjeli autón
a szörnyű szobába
a vésztörvényszék elé,
hol gyertyavilágnál vallatták zsványok,
aztán szemét bekötve, újra bekötve
cepelték az éjben,
rosszvégi kalandra,
ordítóan-iszonyú
sorsa felé:
úgy jöttem én is e furcsa világra,
bekötött szemmel,
s úgy megyek el innen,
bekötött szemmel,
nem tudva honnan, nem tudva hová.
Csak téptem a kendőt síró szememről,
örökre csak téptem. De a végső percben,
ha leszek s nem-leszek, ugye, majd föloldod,
Isten?

irgalmat esdek, a karom kitérve,
s alázatos vagyok, mivelhogy élek.
Harminckét éve járok hóbe-hóba,
s az életemnek kedve már hunyóba,
szeretnék el-kivándorolni innen,
hogy még lehetne az életbe hinnem.
Egy asszonnyal, egy két éves gyerekkel,
mennék az országúton, vándoreMBER.
El innen, el-el, messze, édes álom,
és élni kissé, nem ily eltiportan,
két kedvesem elül egy kis száron,
s én kampós bottal, lenn az úti porban.

Régi pajtás szemüveggel

Galambósz lettél, gyerekkori pajtás.
Jaj, merre jártál,
milyen malomban, hombárban aludtál,
te lisztes molnár?
Tízperceink bohóca, szemtelen kis
csörgő szarkája,
sehogyse illik hozzád e paróka
meg a komolyság.
Virgonc szemedben is üveg van, vékony
jégvárta rajta,
alóla bámulsz, ümmögsz, hogy "Dezsőkém,
édes Dezsőkém."
Én nézem egyre, nézem a szemed most,
az ismerős, víg,
rég szemed, befagyva ott a jégben,
a jég alatt lenn.
Milyen nyugodt és távoli, milyen bölcs,
majdnem hideg már.
De az enyém az forró, cimborám, lásd,
csorog a könnytől.

Intés az öregebbek tiszteletére

Bizony hajoljatok meg az öregebbek előtt,
akár utcaseprők, akár miniszterek.
Nem oly tiszteletet prédikálok én tinektek,
mint a papok s az iskolai olvasókönyvek.
De vegyétek számba, mily nehezen mentitek át ti is
évek veszedelmén törékeny szívveréstekeket
ezen az embernek ellenséges földgolyón,
s ők, kik negyven, ötven, hatvan évet éltek,
hány téli reggelen, hány tüdőgyulladás
gázoltak át, hány folyó mellett haladtak el éjjel,
s hány gépkocsitól ugrottak el az utcasarkokon,
míg váratlanul éltetek állanak, időtől koszorúzva,
mint a csodák, mint akik háborúból jönnek,
egyenesen, mint a zászlórúdak, s egyszerre kibontják,
hogy ámuljatok, vihar-csapott, de visszahozott életüknek
méltóságosan lebegő, békét hirdető, diadalmi lobogóját.